

Arrest

**nr. 351 417 van 12 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 18 mei 2026 genomen overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde dezelfde dag, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Ierland.

1.2. Verweerder verzocht de Ierse autoriteiten op 7 april 2026 om verzoeker, met toepassing van oud artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. Op 21 april 2026 weigerden de Ierse autoriteiten de terugname van verzoeker.

1.4. Verweerder richtte op 24 april 2026 een verzoek tot herziening aan de Ierse autoriteiten.

1.5. De Ierse autoriteiten willigden op 8 mei 2026 alsnog het terugnameverzoek in op grond van oud artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 18 mei 2026 een overdrachtsbesluit. Dit besluit is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [B.H.]

voornaam: [S.M.H.]

[...]

nationaliteit: Jordanië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Ierland.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Ierse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Ierland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [B.H., S.M.H.], verder de betrokkene, die staatsburger van Jordanië is, diende op 30.03.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij zijn origineel paspoort [...] voor, afgegeven op 03.10.2021 in Al Ruseifa en geldig tot 02.10.2026. De betrokkene verklaart het na de registratie van zijn verzoek in België verloren te zijn. Eveneens legde de betrokkene zijn originele identiteitskaart [...] voor, geldig tot 26.10.2026. Daarnaast legde de betrokkene zijn origineel rijbewijs [...] voor, afgegeven op 19.03.2018 en geldig tot 18.03.2028.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Ierland op 14.08.2024.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 03.04.2026. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaart geen familieleden in België te hebben. Hij stelt een meerderjarige oom in Duitsland te hebben.

De betrokkene verklaart Jordanië verlaten te hebben op 05.08.2024 en naar het Verenigd Koninkrijk gereisd te zijn. Hij verklaart het Verenigd Koninkrijk verlaten te hebben op 13.08.2024 en naar Ierland gereisd te zijn. Volgens de Eurodac-resultaten diende de betrokkene er een verzoek in op 14.08.2024. Naar eigen zeggen verliet hij Ierland op 19.03.2026 en reisde hij door het Verenigd Koninkrijk (19.03.2026 – 27.03.2026) en Frankrijk naar België. De betrokkene stelt op 28.03.2026 in België aangekomen te zijn.

Op 07.04.2026 werden de Ierse instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 21.04.2026 ontvingen onze diensten een weigering. De Ierse instanties stellen dat de betrokkene voor zijn aankomst in Ierland een VK ETA visum ontving op 02.02.2024. De Ierse instanties voorzien bewijs dat de betrokkene op 02.03.2024 en op 05.08.2024 in Manchester was. Verder stellen ze dat de betrokkene op 14.08.2024 een verzoek om internationale bescherming in Ierland indiende. Ze stellen dat dit verzoek afgewezen werd, maar dat zijn beroep geaccepteerd werd. De Ierse instanties vermelden dat de betrokkene een TRC ontving, maar dat hij geen toegang kreeg tot de arbeidsmarkt. Ze stellen dat, gezien de recente geschiedenis in het Verenigd Koninkrijk, het mogelijk is om aan te nemen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten meer dan drie maanden verliet na het ontzeggen van de toegang tot de arbeidsmarkt. Op 24.04.2026 werd een herzieningsverzoek gericht aan de Ierse instanties waarin verduidelijkt werd dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk gehoor aanhaalde dat hij 8 dagen het grondgebied verliet na zijn verzoek in Ierland, namelijk van

19.03.2026 tot 27.03.2026. Verder werd gesteld dat de betrokkene zijn paspoort voorlegde waarin geen nieuwe binnenkomst- of uitgaansstempels te vinden zijn na 14.08.2024. Er wordt gesteld dat het paspoort de verklaringen van de betrokkene bevestigen. Op 08.05.2026 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokken over te dragen via de luchthaven van Dublin.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Ierland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Ierse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Ierland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Ierland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Ierse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Ierland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de

opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat het een veilig land is. Hij stelt dat het een land van bescherming is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Ierland omdat er daar leden van de stam "Al Habayba" zijn. Hij stelt door de Ierse instanties goed behandeld geweest te zijn. Hij verklaart dat de opvang in Ierland ook goed was.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België een veilig land en een land met bescherming vindt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Ierland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene met leden van de "Al Habayba"-stam, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Ierse instanties. De betrokkene laat na concrete voorbeelden van zijn problemen met deze leden in Ierland te geven. Hij verduidelijkt niet of hij hulp vroeg aan de Ierse instanties. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Ierse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Ierse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Ierse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Ierland onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene haalt geen problemen aan betreffende de behandeling of opvang in Ierland.

We wensen aan te geven dat de Ierse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De betrokkene zal na overdracht in Ierland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Ierland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Ierland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Ierland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Ierse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Ierland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Ierland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Ierse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat de betrokken(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Ierse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Ierland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Ierse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Ierland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Ierland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Ierland, zijnde dat zijn verzoek daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Ierland.

Ierland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Ierse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Ierland is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Ierland (Madeleine Allen, Beleids- en Advocacyfunctionaris bij de Irish Refugee Council en Nick Henderson, Hoofddirecteur van de Ierse Vluchtelingenraad, “Asylum Information Database – Country Report : Ierland – 2024 Update”, laatste update op 02.06.2025, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-IE_2024Update.pdf).

In antwoord op een verzoek van de Ierse Vluchtelingenraad, gaf de IPO aan dat zij voldoen aan de bepalingen van artikel 31 (Uitwisseling van relevante informatie voordat een overdracht plaatsvindt) en artikel 32 (Uitwisseling van gezondheidsdata voordat een overdracht plaatsvindt) van de Dublin Verordening met betrekking tot binnenkomende overdrachten (AIDA-rapport, pagina 63).

Het recht om asiel aan te vragen is vastgelegd in Sectie 15 IPA. Wanneer een persoon zich meldt bij het IPO of aan de grenzen van de Staat op zoek naar internationale bescherming, zal hij of zij een voorlopig interview ondergaan op een tijdstip dat is vastgesteld door een immigratieambtenaar of een ambtenaar voor internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 39).

Er is geen termijn in de Ierse wet voor de IPO om een beslissing te nemen over een verzoek om internationale bescherming in eerste instantie. Onder sectie 39(5) IPA, indien er geen aanbeveling kan worden gedaan binnen zes maanden na de datum van de aanvraag voor een verklaring, kan de IPO, op verzoek van de verzoeker, informatie verstrekken over de geschatte tijd waarbinnen een aanbeveling kan worden gedaan (AIDA-rapport, pagina 44).

De IPO zal, zo snel mogelijk na ontvangst van een verzoek om internationale bescherming, de verzoeker een schriftelijke verklaring geven, waarin, in een taal die de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs moet begrijpen, het volgende wordt gespecificeerd: a) de procedures die in de behandeling van het verzoek gevolgd moeten worden; b) het recht om een advocaat te raadplegen; c) het recht van de verzoeker om te worden voorzien van de diensten van een tolk op basis van de Wet inzake internationale

bescherming; d) het recht om schriftelijke stukken in te dienen bij de Commissaris met betrekking tot zijn/haar verzoek; e) de plicht van de verzoeker om samen te werken en relevante informatie te verstrekken; f) de verplichting om te voldoen aan de regels met betrekking tot het recht om het land binnen te treden of te verblijven en de mogelijke gevolgen van niet-naleving; g) de mogelijke gevolgen van het niet verschijnen op het persoonlijke interview. De IPO biedt schriftelijke informatie aan elke verzoeker om internationale bescherming en er is een exemplaar van de informatiemap beschikbaar op de recent opgerichte IPO-website en deze is beschikbaar in 18 talen (AIDArapport, pagina 86).

Artikel 22 IPA stelt dat een persoon die een volgend verzoek wil indienen, de Minister om toestemming moet vragen om opnieuw een verzoek te doen. De aanvraag moet de gronden van het verzoek uiteenzetten en waarom de persoon de procedure opnieuw wil betreden, inclusief een schriftelijke verklaring van de redenen waarom de betrokken persoon van mening is dat de toestemming van de Minister moet worden gegeven. Als de Minister weigert toestemming te geven voor een volgend verzoek in een schriftelijke beslissing, kan de aanvrager binnen tien werkdagen beroep indienen bij het IPAT. Het Tribunaal zal zijn beslissing nemen zonder mondelinge hoorzitting. Als de Minister instemt dat de persoon een volgend verzoek doet, is deze onderworpen aan de reguliere procedure op de gebruikelijke manier (AIDA-rapport, pagina 81).

De Ierse wet bepaalt dat verzoekers die terugkeren in de Dublinprocedure toegang hebben tot het huisvestingsstelsel op dezelfde basis als andere verzoekers om internationale bescherming, mits hun aanvraag voor internationale bescherming open blijft voor de IPO. Het moet echter worden opgemerkt dat, vanwege het huidige gebrek aan capaciteit binnen het IPAS-huisvestingsstelsel, alleenstaande mannelijke verzoeker om internationale bescherming onder de 55 jaar zonder geïdentificeerde kwetsbaarheden geen accommodatie bij aankomst in de staat zullen worden aangeboden (AIDA-rapport, pagina 63).

Volgens S.I. Nr. 230/2018 Europese Gemeenschappen (Opvangvoorwaarden) Regels 2018 wordt toegang tot opvangvoorwaarden verleend aan een persoon die heeft aangegeven een verzoek te willen indienen, wanneer zij niet over voldoende middelen beschikken om een adequaat levensstandaard te kunnen onderhouden (AIDArapport, pagina 100).

Uit het AIDA-rapport blijkt dat ook bij een volgend verzoek verzoekers toegang hebben tot de opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 100).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Ierse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Ierland worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Ierland algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Ierland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Ierland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Ierland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Sectie 35(2) IPA stelt dat een verzoeker om internationale bescherming die een inhoudelijk interview heeft, wanneer nodig voor de doeleinde van een goede communicatie tijdens het interview, door de Minister of Internationale Beschermingsfunctionaris van de diensten van een tolk moet worden voorzien. De IPA vereist dat tolken volledig bekwaam zijn en in staat zijn om een goede communicatie tussen de verzoeker en de interviewer te waarborgen. Als een tolk noodzakelijk wordt geacht om de communicatie met een verzoeker te waarborgen, en er kan geen gevonden worden, wordt het interview doorgaans uitgesteld totdat er een kan worden gevonden. Er zijn geen bekende talen van landen waaruit verzoekers om internationale bescherming in Ierland doorgaans afkomstig zijn, waarvoor tolken niet beschikbaar zijn (AIDA-rapport, pagina 49).

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gratis rechtsbijstand in eerste instantie. De Rechtsbijstandsraad, een onafhankelijke wettelijke instantie die door de Staat gefinancierd wordt, biedt een speciale dienst voor verzoekers om internationale bescherming. Om in aanmerking te komen voor juridische diensten met betrekking tot hun asielaanvraag, moet het inkomen van de verzoeker om internationale bescherming (minus bepaalde toeslagen) lager zijn dan €18.000 per jaar. Verzoekers om internationale bescherming in Directe Voorziening (het staatsysteem van ontvangst, huisvesting en ondersteuning voor verzoeker om internationale bescherming van bescherming) komen over het algemeen in aanmerking voor

juridische diensten tegen de minimuminkomensbijdrage, maar kunnen aanvragen om een deel van de bijdrage te laten vervallen, naar goeddunken van de Rechtsbijstandsraad. Strikt genomen moet er een kleine bijdrage van €10 worden betaald voor juridisch advies en €40 voor vertegenwoordiging, maar dit wordt in de regel verminderd door de Rechtsbijstandsraad als een verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om de kosten te dekken (AIDA-rapport, pagina 54).

Verzoekers kunnen zich registreren bij de Raad voor Rechtsbijstand zodra zij hun verzoek om internationale bescherming bij de IPO hebben ingediend. Alle verzoekers krijgen een advocaat en een caseworker toegewezen (AIDA-rapport, pagina 54).

De regelgeving voor opvangvoorwaarden staat een persoon die meer dan zes maanden wacht op een beslissing in eerste aanleg toe om een aanvraag in te dienen voor toegang tot de arbeidsmarkt. Om in aanmerking te komen voor toegang tot de arbeidsmarkt, moet een verzoeker om internationale bescherming ook meewerken aan het internationale beschermingsproces, met de voorwaarde dat vertragingen in het ontvangen van een beslissing in eerste aanleg niet aan hen kunnen worden toegeschreven. Toegang tot de arbeidsmarkt bestaat uit toestemming om als zelfstandige te werken of om in de meeste sectoren van de economie in loondienst te zijn, met een absoluut verbod op werk in openbare instellingen, zoals de overheid, lokale autoriteiten of bedrijven/entiteiten die voor het grootste deel eigendom zijn van de overheid of die zijn opgericht via wetgeving (AIDA-rapport, pagina 122).

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart last te hebben van insomnia en daardoor hoofdpijn te hebben. Hij stelt nog geen dokter gezien te hebben. De betrokkene verklaart medicatie tegen hoofdpijn te nemen. Hij stelt geen medische documenten te hebben. De betrokkene stelt medische documenten in Jordanië te hebben in verband met verwondingen die hij opliep door de andere stam.

Tot op heden werden geen medische documenten of andere objectieve elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De toegang tot dringende gezondheidszorgen wordt voor asielzoekers gegarandeerd in de nationale wetgeving (AIDA-rapport, pagina 130). Toegang tot gezondheidszorg is gratis voor verzoekers om internationale bescherming die in 'Direct Provision' leven en is uitdrukkelijk voorzien in de regelgeving voor opvangvoorwaarden. De Minister van Volksgezondheid is verplicht ervoor te zorgen dat een ontvanger toegang heeft tot noodgezondheidszorg, behandeling voor ernstige ziekten en mentale stoornissen, andere gezondheidszorg voor het behoud van hun gezondheid, en geestelijke gezondheidszorg die als noodzakelijk wordt beoordeeld voor kwetsbare personen (AIDA-rapport, pagina 130).

Gespecialiseerde behandeling voor trauma en slachtoffers van marteling is beschikbaar via een NGO genaamd SPIRASI, een humanitaire, interculturele, niet-gouvernementele organisatie die werkt met verzoekers om internationale bescherming, vluchtelingen en andere achtergestelde migrantengroepen, met bijzondere zorg voor overlevenden van marteling (AIDA-rapport, pagina 131).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Ierland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Ierland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Ierse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Ierland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot

internationale bescherming, die aan de Ierse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt allereerst op dat op 12 juni 2026 de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) in werking is getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Artikel 43.1 van de AMMR bepaalt immers het volgende:

"1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:

- a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;*
- b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;*
- c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."*

Gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de AMMR en artikel 2.59, § 1, derde lid van de RvV-wet, is de Raad er aldus toe gehouden zijn onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen te beperken tot een beoordeling zoals bepaald in artikel 43.1 van de AMMR.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, die gelet op hun onderlinge samenhang samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...] schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en het redelijkheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Ierland terug te keren.

Terwijl artikel 2 EVRM van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 3 EVRM de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 4 Handvest van de EU eenzelfde zegt.

Dat artikel 5, lid 1 EVRM aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

Zodat verzoekende partij vreest op basis van deze beslissing onderworpen te worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Zodat artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest worden geschonden.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspuit uit een zorgvuldig maar ook redelijk gevoerd onderzoek en dat deze beslissing door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan als een redelijk verantwoorde beslissing zou gezien en aanvaard worden.

Terwijl de bestreden beslissing absoluut niet gebaseerd is op een zorgvuldig en redelijk gevoerd onderzoek en niet kan beschouwd worden als een redelijk verantwoorde beslissing.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoekende partij is van oordeel dat hij bij terugkeer naar Ierland in mensonwaardige omstandigheden zou terechtkomen.

Verzoeker verwijst naar informatie uit het AIDA Country Report, Update on 2025, uit mei 2026 over de Republic of Ireland: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/05/AIDA-IE_2025-Update.pdf

Hij benadrukt hieronder de meest problematische punten in zowel het systeem voor asielzoekers die nog geen verblijfsrecht hebben als voor (recent) erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden die voor het eerst hun weg zoeken in de Ierse samenleving. Bij terugkeer naar Ierland zou verzoeker (mogelijks) in beide posities terechtkomen: in elk geval eerst in de positie van asielzoeker, nadien (potentieel) in de positie van (nieuw) internationaal beschermde.

A. Asielzoekers

Opvang - Asielzoekers in Ierland worden opgevangen in het Direct Provision-systeem en noodopvangcentra. Dit systeem staat onder zware druk. De opvangvoorzieningen gaan zienderogen achteruit. Asielzoekers worden ondergebracht in overvolle opvangcentra, noodcentra of zelfs tentenkampen, waar ze verblijven zonder toegang tot de basisvoorzieningen. Als ze kiezen om te vertrekken, worden de uitkeringen van Direct Provision ingetrokken.

Asielzoekers, met andere woorden, steeds vaker terecht in onmenselijk opvangstructuren.

Gezondheidszorg - Volgens de ervaringen van de Irish Refugee Council ondervinden verzoekers om internationale bescherming vele praktische en logistieke problemen bij de toegang tot gezondheidszorg: - onvoldoende beschikbaarheid van vertaaldiensten, wat zorgt voor communicatiebarrières, - moeilijkheden met het vervoer naar medische voorzieningen vanuit afgelegen opvanglocaties belemmeren de toegang tot gezondheidszorg, - gebrek aan continuïteit van de zorg, met name wanneer asielzoekers zonder voldoende voorafgaande kennisgeving van het ene centrum naar het andere worden overgeplaatst, - gebrek aan bijzondere dienst voor geestelijke gezondheidszorg opgezet om asielzoekers te ondersteunen. De reguliere geestelijke gezondheidszorg kampt al met een tekort aan middelen en heeft daardoor te maken met lange wachtlijsten. Bovendien beschikken deze diensten mogelijk niet over de specialistische expertise om effectief om te gaan met de unieke ervaringen van verzoekers om internationale bescherming en personen met een internationale beschermingsstatus.

De gezondheidszorg staat zeer onder druk, in het bijzonder voor de groep van internationaal beschermden, die nood hebben aan vertalers/tolken, aan aangepast vervoer en vooral aangepast – vooral geestelijke – gezondheidszorg.

B. Internationale bescherming

Huisvesting Statushouders in Ierland worden zij geconfronteerd met de gevolgen van een wooncrisis: het tekort aan betaalbare woningen, de hoge huurprijzen en de lange wachtlijsten voor sociale huisvesting. Veel statushouders vinden geen woning.

Werkgelegenheid Statushouders in Ierland ondervinden moeilijkheden bij het vinden van een job: hun beperkte kennis van het Engels, problemen bij de erkenning van buitenlandse diploma's en beroepskwalificaties en een gebrek aan informatie over de arbeidsmarkt maken het moeilijk om werk te vinden dat aansluit bij hun opleiding en ervaring. Veel statushouders blijven werkloos.

Sociale zekerheid Statushouders in Ierland maken een moeilijke overgang van de opvangstructuur naar de reguliere sociale zekerheid, als gevolg van administratieve vertragingen die de Ierse administratie kent. Veel statushouders komen terecht in financiële onzekerheid, met zware gevolgen voor hun zoektocht naar huisvesting en werk.

Gezondheidszorg De effectieve toegang tot de Ierse gezondheidszorg wordt belemmerd door een tekort aan huisartsen en lange wachttijden voor medische diensten. Gedurende 2025 ondervonden personen met internationale bescherming, net als Ierse burgers, moeilijkheden bij de toegang tot medische zorg vanwege een tekort aan beschikbare plaatsen voor houders van een medische kaart bij huisartsenpraktijken. Wanneer een aanvrager van een medische kaart drie verschillende huisartsen benadert en te horen krijgt dat de huisarts hem of haar niet op de patiëntenlijst kan plaatsen, kan de aanvrager de HSE verzoeken hem of haar toe te wijzen aan een huisarts die wel capaciteit heeft. De ervaring van de Irish Refugee Council leert echter dat aanvragers soms maandenlang moeten wachten tot er capaciteit vrijkomt en een huisarts wordt toegewezen.

Ook voor verzoeker zou dit de realiteit worden, in geval hij een internationale beschermingsstatus zou krijgen in Ierland.

Verzoeker heeft bovendien helemaal geen netwerk in Ierland, in tegenstelling tot België.

Tot slot verwijst verzoeker naar de problemen die hij ondervond in Ierland, zoals hij verklaarde, waarbij hij tot op vandaag wordt bedreigd. Hij deed hiervan aangifte bij de politie te Brussel (zie stuk 3).

Bovenstaande leidt ertoe dat verzoeker vreest voor zijn terugkeer naar Ierland. [...]

[...] schending van het zorgvuldigheidbeginsel

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken dit in casu niet ten volle heeft gedaan.

Zodat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel schendt.

Door te verwijzen naar bovenstaande, meent verzoeker ook te kunnen aantonen dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van zijn terugkeer/ verwijdering naar Ierland.”

3.2. Verzoeker geeft in wezen aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij niet aannemelijk maakte dat een overdracht aan Ierland een reëel risico inhoudt dat hij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

In dit verband moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds oordeelde dat de lidstaten bij het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, mogen uitgaan van een vermoeden dat de mensenrechten en de grondrechten van een verzoeker om internationale bescherming in de voor diens verzoek primair verantwoordelijke lidstaat worden nageleefd (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10, § 80). Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar en verweerder mag niet besluiten tot de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer hij er niet onkundig van kan zijn dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende, gronden vormen om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in Ierland zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in Ierland onderzocht en verzoekers verklaringen en de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in dit land in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker beroept zich in zijn middel op het feit dat in een AIDA-rapport een aantal problemen en tekortkomingen in Ierland werden vastgesteld, zowel wat de positie van asielzoekers als die van internationaal beschermden betreft. Hij verwijst daarbij naar de in dit rapport gedane vaststellingen met

betrekking tot het opvangsysteem en de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, werkgelegenheid en sociale zekerheid. Hij toont evenwel niet aan dat deze vastgestelde problemen op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

In dat verband moet allereerst worden gesteld dat verzoeker tijdens een gehoor op 3 april 2026 uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij ongeveer anderhalf jaar in een opvangcentrum in Dublin verbleef, en dat de behandeling door de Ierse autoriteiten goed was en hij geen klachten had aangaande het opvangcentrum. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, wanneer hij naar Ierland wordt teruggebracht, plots geen deugdelijke opvang meer zal kunnen genieten en zal worden onderworpen aan handelingen die voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten dat de bepalingen van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten dreigen te worden miskend.

Verder dient te worden aangegeven dat het feit dat de autoriteiten in de verantwoordelijke lidstaat, gelet op het aantal personen dat opvang en bijstand behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet ter beschikking kunnen stellen en er vertragingen of obstakels kunnen zijn bij het verkrijgen van toegang tot sociale en medische voorzieningen, geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker, onder meer gelet op de reis die hij al ondernam, het feit dat hij een visum voor het Verenigd Koninkrijk kon bekomen en zijn verklaring dat hij in dat land een verblijf op hotel kon regelen, zeer zelfredzaam is. Aangezien hij aangaf een mensensmokkelaar duizend pond te hebben betaald om van het Verenigd Koninkrijk naar Frankrijk te reizen, mag tevens worden aangenomen dat hij niet onbemiddeld is. Er blijkt dan ook niet dat hij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in zijn levensonderhoud en huisvesting kan voorzien. Er zijn voorts weinig Europese landen waar het opvangsysteem en de voorzieningen voor asielzoekers en internationaal beschermden niet onder druk staan en het feit dat dit het geval is, betekent niet dat verzoeker, indien vereist, niet minstens na verloop van enige tijd een opvangplaats en toegang tot de nodige voorzieningen zal krijgen.

Er blijkt geenszins dat de Ierse autoriteiten niet pogen om de nodige opvang te voorzien en dat verzoeker volledig afhankelijk is van overheidssteun. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat hij bij een overdracht aan Ierland, buiten zijn wil en eigen keuzes, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 92).

Verzoekers betoog dat er vaak praktische en logistieke problemen moeten worden overwonnen om toegang te krijgen tot medische zorgen in Ierland laat, mede gelet op het feit dat niet blijkt dat hij ernstige medische problemen heeft die een onmiddellijke behandeling vereisen, evenmin toe te concluderen dat zijn overdracht naar dat land niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoekers toelichting omtrent de situatie van personen die reeds een internationale beschermingsstatus in Ierland hebben is daarnaast irrelevant. Het staat immers geenszins vast dat het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende zal worden ingewilligd. Bovendien moet worden gesteld dat zelfs indien verzoeker een internationale beschermingsstatus zou worden toegekend het gegeven dat hij problemen kan ondervinden om werk, een betaalbare woning en een huisarts te vinden – problemen waarmee ook Ierse onderdanen worden geconfronteerd – op zich niet leidt tot het besluit dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Ook door aan te geven dat hij in Ierland geen netwerk heeft, toont verzoeker niet aan dat hij bij een overdracht naar dat land in een onmenselijke of vernederende situatie, zoals bedoeld in artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, terecht dreigt te komen. Zijn bewering dat hij in België, in tegenstelling tot in Ierland wel een beroep kan doen op een netwerk wijzigt hieraan niets en is trouwens moeilijk verenigbaar met de verklaringen die hij aflegde bij verweerder. Hij stelde tijdens het gehoor op 3 april 2026 immers uitdrukkelijk geen verwanten in het Rijk te hebben en hij gaf niet aan op andere personen in het Rijk een beroep te kunnen doen.

Verzoeker verwijst voorts naar een klacht die hij in België indiende bij de politie en waarbij hij aangaf in Ierland te zijn beroofd en bedreigd door een persoon met wie hij gedurende een maand samenwoonde. Los van het feit dat hij geen melding maakte van een beroving toen hij werd gehoord door verweerder en geenszins kan worden vastgesteld dat zijn verklaringen enige grond hebben, kan het volstaan te duiden dat niet blijkt dat de Ierse autoriteiten hem niet afdoende kunnen beschermen en zijn uiteenzetting niet toelaat

vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Op basis van verzoekers uiteenzettingen kan bijgevolg geen schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte krachtens artikel 52, derde lid van het Handvest van de grondrechten aldus dezelfde zijn als die welke er door het EVRM aan worden toegekend – van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in afwachting van een uitspraak over de nietigverklaring is, gelet op de verwerping van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zondervoorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op twaalf augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK